

í t é l e t :

A Fővárosi Törvényszék a dr. H. B. ügyvéd által képviselt **ALDI Magyarország Élelmiszer Bt.** (Biatorbágy) felperesnek - a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd (1245 Budapest 5. Pf.: 1036) által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében felperes keresetét **elutasítja.**

Kötelezi a bíróság felperest, hogy az illetékes adóhatóság külön felhívására utólag fizessen meg 900.000.-Ft (azaz Kilencszázezer forint) eljárási illetéket.

Kötelezi a bíróság felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 50.000.-Ft (azaz Ötvenezer forint) perköltséget.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül a Fővárosi Törvényszéknél három példányban előterjesztett, a Fővárosi Ítéletábrához címzett fellebbezéssel lehet élni.

I N D O K O L Á S :

A perben a bíróság a következő tényállást állapította meg:

Alperes versenyfelügyeleti eljárást indított annak vizsgálatára, hogy felperes 2010. január 1. és 2011. február 4. között megsértette-e a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (Fttv.) 6. § (1) bekezdés bc) pontját, amikor egyes, általa forgalmazott termékeket „magyar minőség” felirattal, és nemzeti színekkel jelenített meg kereskedelmi kommunikációiban.

Alperes a vizsgálatot kiterjesztette később annak vizsgálatára is, hogy felperes fenti magatartása az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pontjában és 3. § (2) bekezdésében foglalt tényállás megvalósításával megsértette-e az Fttv. 3. §-ának (1) bekezdésében előírt tilalmat.

Az eljárás lefolytatását követően alperes a Vj/008-020/2011. számú határozatával megállapította, hogy felperes fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott, amikor 2010. január 1. és 2011. február 4. között kereskedelmi kommunikációiban úgy alkalmazta a „magyar minőség” állítást, hogy az állítás valóságtartalmáról nem győződött meg.

Alperes a törvény rendelkezéseibe ütköző magatartás további folytatását a határozat kézhezvételétől számított 15 nap elteltével megtiltotta, illetve kötelezte felperest 15 millió Ft bírság megfizetésére.

A határozat indoklása szerint felperes a „magyar minőség” jelző megfelelő alkalmazását biztosító, belső eljárásrenddel szabályozott, következetesen érvényesített ellenőrzést rendszerszerűen az adott időszakban nem végzett. Megállapítható volt, hogy felperes nem rendelkezik egyértelmű, írásba foglalt kritériumokkal annak eldöntésére, hogy egy adott termék mikor tekinthető magyarnak, felperes nem tett különbséget az élelmiszer és a nem élelmiszer termékek között abban a tekintetben, hogy mi alapján dönti el, hogy a „magyar minőség” megjelölést alkalmazza-e? A „magyar minőség” megjelölés alkalmazását a beszerzők jellemzően szóbeli forrásból származó közléseire alapította, a beszerzők mindössze a gyakorlat, a józan ész, és a felperesi belső szakmai képzések tapasztalatai alapján, egymástól lényegében függetlenül működve jelölték ki a „magyar minőség” megjelölés alkalmazására megfelelőnek tartott termékeket. Felperes felső vezetése csak szóbeli értesülések alapján, a csomagolóanyag koncepció egyéb elemeivel együtt hagyta jóvá a „magyar minőség” megjelölést. Felperes a „magyar minőség” állítással értékesített termékek alapanyagának termelőjéről, gyártójáról nem rendelkezett ismeretekkel, illetve olyan élelmiszeripari termékeket is értékesített „magyar minőség” jelzéssel, amelyek esetében kizárt, hogy magyar alapanyagból készültek volna (narancsital). Felperes a „magyar minőség” jelző fenti alkalmazásával elmulasztott eleget tenni a szakmai gondosság követelményének. A felperesi gyakorlat alkalmas volt arra, hogy a fogyasztók tájékozódási, döntési lehetőségeit érzékelhetően rontsa. A jogsértés megállapítását követően alperes a Tpv. 77. § - 78. §-a alapján döntött a jogkövetkezményről.

A határozat ellen felperes kereseti kérelmet terjesztett elő, melyben kérte a határozat hatályon kívül helyezését.

A keresetlevél indoklása szerint alperes határozata jogszabálysértő, alperes az eljárása során megsértette a Ket. 2. § (3) bekezdésében foglaltakat, nem tárta fel megfelelő módon a tényállást.

Alperes a tényállásból téves jogi következtetéseket vont le. Felperes hivatkozott arra, hogy az adott „magyar minőség” jelző használatát minden szempontból körültekintő magatartás, illetve tájékozódás előzte meg. Alperes helytelenül, megalapozatlanul tulajdonított olyan tartalmat a „magyar minőség” jelzőnek, ami felperes szerint nem vezethető le a jogszabályi követelményekből.

Alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a határozat megalapozott és jogszerű.

A kereset **nem alapos**.

Az **Fttv. 3. § (1) bekezdése** alapján tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat.

Az **Fttv. 3. § (2) bekezdése** szerint tisztességtelen az a kereskedelmi gyakorlat

a) melynek alkalmazása során a kereskedelmi gyakorlat megvalósítója nem az ésszerűen elvárható szintű szakismerettel, illetve nem a jóhiszeműség és a tisztesség alapelveinek megfelelően elvárható gondossággal jár el (szakmai gondosság követelménye), és

b) amely érzékelhetően rontja azon fogyasztó lehetőségét az áruval kapcsolatos szükséges információk birtokában meghozott tájékozott döntésre, akivel kapcsolatban alkalmazzák, illetve akihez eljut, vagy aki a címzettje, ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg (a fogyasztói magatartás torzítása), vagy erre alkalmas.

Az **Fttv. 4. § (1) bekezdése** alapján a kereskedelmi gyakorlat megítélése során az olyan fogyasztó magatartását kell alapul venni, aki ésszerűen, tájékozottan, az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel jár el, figyelembe véve az adott kereskedelmi gyakorlat, illetve áru nyelvi, kulturális és szociális vonatkozásait is.

Az **Fttv. 6. § (1) bekezdése bc) pontja** szerint megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz, vagy valós tény, figyelemmel megjelenésének valamennyi körülményére, olyan módon jelenít meg, hogy megtéveszti vagy alkalmas arra, hogy megtéveszse a fogyasztót - többek között - az áru lényeges jellemzői, így különösen származási helye, eredete tekintetében, és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készíti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas.

Az **Fttv. 14. §-a** szerint a vállalkozás az eljáró hatóság felhívására kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságát igazolni köteles. Ha a vállalkozás nem tesz eleget ennek a kötelezettségének, úgy kell tekinteni, hogy a tényállítás nem felelt meg a valóságnak.

Bár kétségtelen, hogy az adott időszakban jogszabályi meghatározása a „magyar minőség” fogalomnak nem volt, ennek ellenére az eset összes körülményei alapján a fogalom tartalmi elemeivel és használatának feltételeivel kapcsolatos szempontok körvonalazhatóak. A „magyar minőség” jelzőnek egyértelműen közvetlenül, effektív módon kapcsolódnia kell Magyarországhoz, e vonatkozásban valamilyen többlettartalmat kell hordoznia. A vásárlók egy része tudatosan érzékeny és fogékony a magyar termék, a „magyar minőség” piaci helyzetére, szerepére, tudatosan keresi ezeket a termékeket.

Az elmúlt több, mint két évtized eseményei fokozottan előtérbe helyezték a magyarság, a magyarságtudat gazdasági összefüggéseit, piaci szegmenseit is. A „magyar” jelző használata az emberek egy része számára összetett fogalomrendszert és kötődést jelent. A „magyar” minősítés ésszerű indok és releváns korreláció nélküli használata kiüresítené kereskedelmi és piaci szempontból ezt a tartalmat. A „magyar minőség” fogalom egyfajta szubjektív és objektív többlettartalmat jelenít meg.

Miután a vásárlók egy része számára a „magyar minőség” releváns szempont a piaci magtartásuk genezise során, e jelzőnek az ő vonatkozásukban fokozott orientáló hatása van. A „magyar minőség”, mint jellemző a fogyasztók egy köre számára egészen biztosan pozitív többlettartalmaz hordoz, vagyis felkelti az adott termék iránt az érdeklődést.

Az érdeklődés felkeltése pedig a legtöbb gazdasági-piaci folyamat szükségszerű előzménye.

A piacon tevékenykedő gazdasági vállalkozásoknak a piaci folyamatok minden eleme, illetve teljes körében meg kell felelnie a jogszabályi előírásoknak.

A „magyar minőség” jelző egyfajta hazai jelleget, magyarországi értékteremtést, magyar előállítási-technológiai körülményeket feltételez.

A globalizáció és az integráció okozta társadalmi feszültség és problémák eszkalálódása következtében a nemzeti jelleg kihangsúlyozásának alapja és indoka nem szűkíthető le, illetve nem tehető önkényessé. Pontosabban az okból, hogy jogszabály nem határozta meg az adott időben a „magyar minőség” fogalmát, a jelző használatánál fokozott körültekintéssel kell eljárni, nem lehet azt ok nélkül, esetlegesen, önkényesen, kizárólag kereskedelmi céloknak alávetve használni. A „magyar minőség” jelző használata nem lehet öncélú, kizárólag a forgalom és profitnövelés érdekében alkalmazott marketingfogás.

Helytállóan hivatkozott alperes arra, hogy felperes nem bizonyította azt, hogy kereskedelmi gyakorlatában konzekvensen, egzakt módon minden egyes esetben meggyőződött arról, hogy a „magyar minőség” kitétel alkalmazása helytálló és megalapozott.

Felperes esetében nem volt olyan kialakult, írásban rögzített belső eljárásrend, ami az adott minősítés használatával kapcsolatos koherens, jogszerű kereskedelmi gyakorlat biztosítékául szolgálhatott volna.

A „magyar minőség” tartalom megalapozott használatához a felperes által hivatkozott egyedi szerződések nem elegendők. Az egyedi szerződések ugyanis mindig a két fél konszenzusától függő eseti aktusok, amelyekre nézve nincs biztosíték arra (felperes ilyen biztosítékot nem jelölt meg), hogy minden egyes szerződésbe bekerültek a szükséges feltételek, illetve nem volt egyértelműen biztosítva a szerződések ezen szempontból történő maradéktalan teljesedése sem.

A „magyar minőség” komplex fogalom, relevánsán eltér a magyar termék kategóriától.

Önmagában a felek közötti jogvita is bizonyítja, hogy mennyire nem egyértelmű a fogalom tartalmának értelmezése, vagyis egyértelműen a fogyasztót is megtéveszthette adott esetben a megjelölés.

Jogszabályi előírások hiányában csak akkor alkalmazható ilyen jelölés, ha kétséget kizáróan bizonyossá tehető az okszerű és megalapozott alkalmazás.

Alperesnek nem feladata a konkrét instruálás, vagyis annak meghatározása, hogy mit kell érteni a „magyar minőség” alatt. Az alkalmazás megalapozottságának bizonyítása értelemszerűen a jelzőt használni kívánó vállalkozás feladata.

Amennyiben nincs egzakt, objektív, mérhető kritériumrendszer az adott jelző használatára nézve, úgy értelemszerűen az alkalmazása sem lehetséges, annak megtevesztő volta, illetve többféle értelmezési lehetősége miatt.

Nincs olyan kötelezettsége alperesnek, hogy előírásként meghatározza, megszabja a piaci szereplők számára az általuk alkalmazandó kereskedelmi kommunikáció tartalmát és formáját, ez a piaci szereplők versenyjogi szabadsága körébe tartozó kérdés, amibe érhető módon alperes nem avatkozhat be, különös tekintettel arra, hogy a kereskedelmi kommunikációk és kommunikációs technikák sokszínűsége az egyes piacok eltérő jellemzői ezt nem is tennék lehetővé.

Elfogadta a bíróság alperes azon álláspontját, hogy a „magyar minőség” szempontjából az összetétel, az alapanyag döntő jelentőségű.

A felperes által hivatkozott informális eljárásrend gyakorlatilag nélkülözi az egzakt, objektív megfogható szempontok lefektetését, gyakorlatilag számtalan esetben a beszerzők, a felperesi alkalmazottak szubjektív értékítéletétől teszi függővé a jelző használatát (*„mindig az illetékes beszerző tárgyalja le és szűri ki, hogy álláspontja szerint mi minősíthető magyar minőségnek”).*

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy alperes a tényállást megfelelő módon és szükséges mértékben feltárta, majd annak alapján okszerű következtetések révén megalapozott és jogszerű döntést hozott.

A jogsértés megállapítását követően alperes az Fttv. 77.§-a és 78. §-a alapján döntött a jogkövetkezményekről.

A kiszabott jogkövetkezmények nem tekinthetők túlzottnak vagy aránytalannak, megfelelnek a generális és speciális prevenció céljainak. A határozat indoklása részletesen tartalmazza a bíróság összecszerúsége szempontjainak meghatározását is.

Az illetékre és a perköltségre vonatkozó rendelkezés a **Pp. 78. § (1) bekezdésén**, az **1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés b) pontján**, a **42. § (1) a) pontján**, illetve a **32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-án** alapul.

Budapest, 2012. november 14.

dr. Mohay György s.k.
bíró